

Voor de tweede achtereenvolgende keer lezen we een boek van een vrouwelijke auteur die in het hoofd van een man kruipt. Connie Palmen verplaatst zich, evenals Inge Schilperoord (zie bespreking van *Muidhond*, november 2015) met verve in haar hoofdpersoon.

We denken, leven en voelen mee met de Engelse dichter Ted Hughes. Zijn relatie met de Amerikaanse schrijfster Sylvia Plath is legendarisch, niet in de laatste plaats vanwege de zelfmoord van Plath in 1963. Volgens velen, voornamelijk feministische critici in die tijd, was het tragische verloop van de liefdesgeschiedenis tussen Plath en Hughes vooral laatstgenoemde te verwijten. Palmen biedt aan deze visie een stevig tegengeluid. Toch komt Hughes op de meeste van ons niet sympathiek over. In Plath zien we een getormenteerde, schizofrene, ziel die niet te redden was.

Palmen imiteert op een knappe manier de overdadige schrijfstijl van haar hoofdpersoon, inclusief verregaande symboliek in de vorm van een herhaaldelijk optredende vos. Een dier dat erom bekend staat dat hij wel zijn haren verliest maar niet zijn streken. In hoeverre geldt dat voor Hughes?

Anders dan in voorgaande boeken van Palmen, lijkt het autobiografische karakter in deze roman te ontbreken. In recensies van het boek en in interviews met Palmen, worden wel relaties gelegd naar het schrijverschap in het algemeen en dat van Palmen in het bijzonder. Dat leidt tot een pittige discussie over het verschil tussen feit en fictie in de onderhavige roman, maar meer nog in de eerdere boeken van Palmen (met name *Logboek van een onbarmhartig jaar* en *IM*), en de vraag hoe ver een schrijver daarin volgens ons kan en mag gaan. Voor sommige leden van onze leesclub is dit boek, en meer nog het gesprek erover, aanleiding om meer van Palmen te willen lezen.

